

POSTANOWIENIE Z DNIA 8 CZERWCA 2000 R.

(WKN 9/2000)

Art. 67 § 3 k.k., w zakresie, w którym dopuszcza możliwość orzeczenia przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 k.k., nie ma zastosowania w wypadku warunkowego umorzenia postępowania przeciwko żołnierzowi pełniącemu zasadniczą służbę wojskową, gdyż art. 324 § 2 k.k. przewiduje generalny zakaz orzekania tego środka karnego wobec takiego żołnierza.

Przewodniczący : sędzia SN płk E. Matwijów

Sędziowie SN : płk A. Kapłon (sprawozdawca), płk Z. Stefaniak

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej : ppłk J. Ciepłowski

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2000 r. sprawy Marcina R., z powodu kasacji na korzyść wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Generalnego – Naczelnego Prokuratora Wojskowego od postanowienia Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. z dnia 9 listopada 1999 r. o warunkowym umorzeniu postępowania,-

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie i p r z e k a z a ł sprawę do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w G.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 9 listopada 1999 r., Wojskowy Sąd Garnizonowy w G. umorzył warunkowo postępowanie karne wobec Marcina R. o czyn określony w art. 177 § 1 k.k., polegający na tym, że „ w dniu 21 sierpnia 1999 r. około godz. 14³⁰ w miejscowości B. na drodze publicznej, kierując samochodem osobowym marki „ Dacia ” nr rej. TYB – 3641, stanowiącym własność Jurka R., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym zawarte w art. 3 ust. 1 i art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca

1997 r. – prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc drogą dwukierunkową nr 534 w kierunku R., przy zmianie kierunku jazdy nie zachował szczególnej ostrożności i wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, zajeżdżając drogę prawidłowo jadącemu z przeciwka samochodowi osobowemu marki „Tawria” nr rej. ZEE – 6663, kierowanemu przez Tomasza A., w wyniku czego doszło do zderzenia wymienionych pojazdów, na skutek czego nieumyślnie spowodował wypadek, w następstwie czego pasażerka samochodu marki „Tawria” Janina A. doznała obrażeń ciała w postaci złamania kości ramieniowej w miejscu typowym, stłuczenia obu kolan i ogólnych potłuczeń, które spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na czas dłuższy niż 7 dni”, przy czym sąd ustalił okres próby 1 roku oraz orzekł – na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 49 k.k. wobec Marcina R. świadczenie pieniężne na rzecz Rady Rodziców – Zespołu Szkół Przemysłu Spożywczego w G.

Wyżej wskazane postanowienie uprawomocniło się w pierwszej instancji.

Postanowienie to zaskarżył kasacją Zastępca Prokuratora Generalnego – Naczelnny Prokurator Wojskowy, zarzucając rażące naruszenie prawa, a to art. 324 § 2 k.k., mające istotny wpływ na treść postanowienia, polegające na orzeczeniu wobec Marcina R., pełniącego podczas orzekania zasadniczą służbę wojskową, środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego, który ustawa zakazuje stosować wobec żołnierzy służby zasadniczej.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje :

Kasacja jest zasadna.

Niespornym jest, iż w chwili orzekania przez sąd pierwszej instancji Marcin R. pełnił zasadniczą służbę wojskową, a tym samym miały do niego zastosowanie przepisy części wojskowej kodeksu karnego.

Orzekając – in concreto – sąd pierwszej instancji – jak słusznie wywiódł to autor kasacji – dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 324 § 2 k.k., który stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 49 k.k.

A zatem umarzając warunkowo postępowanie karne wobec żołnierza zasadniczej służby wojskowej nie można orzec wobec niego na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 49 k.k., środka karnego – świadczenia pieniężnego przewidzianego w art. 39 pkt 7 k.k., a to wobec nie budzącego wątpliwości brzmienia art. 324 § 2 k.k.

Powyższe winien mieć na uwadze sąd pierwszej instancji orzekając ponownie w niniejszej sprawie.

Z wyżej przedstawionych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.